

CARTILE SATEANULUI ROMANU.

DESCÉPTA-TE ROMANE!

Cartea V.

Maiu.

An. X.—1885.

Mariór'a.

— Novela poporala. —

(Urmare.)

IV.

Mama! Mama! moriu de dorulu lui! Mama me prapadescu, mama! Numai elu si numai elu si altulu nime. Ce n'asiu dá se fiu cá Mariór'a de seraca si se me iubésca pre mine. Scí dt'a mama câtu de tare me muncesce dragostea?! Dta poti mama! Dta tóte le-ai facutu, câte le-ai vrutu, mama! fà pre Vasilie se me iubésca, fà-lu se fie alu mieu si nu a Mariorei. Asia dîcea Domnic'a mamei sale, lelei Vutia, privindu la ea cu lacremile in ochi si muncita de foculu dragostei. Si erá frumósa in minutulu acel'a Domnic'a, mai cà ajungeá pre Mariór'a, dar' erá o frumsétia selbateca, pre cându Mariór'a pareá ângeru blându.

Lasà drag'a mamei, me ingrigiescu io de tine. Totu alu teu va fí Vasilie i-respundeá mama s'a sarutandu-o pre frunte si imbraçiosiandu-o cu dragu, cá in vremea cându erá copila inca si o desmierdá cá pre o papusia.

Vlasie bocotanulu diregeá lucrulu pre afara si aveá necasurile lui cu economi'a. Cà-ci bunu si desfatatoriu lucru este a grigí de ale tale, cându ai ce grigí, a porunci se se faca cev'a, cându ai la cene porunci, si a vedé mergându-ti trebile pre rendu asia, cum trebuie si a te desfatá gandindu in mintea ta: totu ce vedu in giurulu mieu se tiene de mine. Aici e graşdulu cu boi grasi si frumosi, din colo

oile, apoi caii, mai la o parte stogurile si claile cu fênu si asia mai departe. Viétia mai buna si mai frumoasa cá economi'a nu-i pre pamentu numai vorb'a ce'a — se ai cu ce si din ce; — si Vasilie aveá de tóte erá chiar' economu.

Dupa ce si-a gatatu lucrurile pre afara intrà in casa se vada ce mai lucra muierile, ce facu de amiadi si se sórba din ulcicuti'a lui puçinu vinu din vii'a, pre care chiar' elu a saditu-o cu vitia nóua si de soiu bunu.

Domnic'a erá cu ochii plini de lacrimi si rosii de plânsulu celu multu, ér lelea Vutia stá ganditóre pre vatra si se uitá inaintea ei.

Vlasie trase unu scaunu langa vatra, puse ulcicuti'a cu vinu la focu, cautà piperiulu si presará pre deasupr'a. Apoi se uitá cându la Vuti'a cându la Domnic'a. Vedeá elu bene cà au ce au muierile si cà ce au nu e bine. Asia nu mai merge strigá de odata lelea Vutia trântindu vâtrariulu pre vatra cu sgomotu si privindu dreptu in façia pre Vlasie, pre barbatu-seu Asia nu mai merge Vlasie! ne omorimu copil'a cu díle. Viati'a mea, stéu'a mea, sufletulu meu, Domnic'a mea piere vediendu cu ochii. Nu vedi tu cà copil'a ar' vrea se mora? Ce-mi folosescu mie lucrurile tale? déca tu nu-ti grigiesci odorulu cum trebuie. Nu boii, nu caii, nu oile, nu avuti'a, copil'a ta omule! audi copil'a ta! are lipsa de tine, de mine, de avuti'a nóstra, de lumea tóta!

Obrazii lelei Vutia ardeáu si ochii ei scanteiáu de mania, ér' Domnic'a plângeá in unu cornu alu casei, unu plânsu inadusitu. Bietulu Vlasie erá cá si caditu din ceriu intre aceste dóue femei, uu'a plina de mania si alt'a invinsa de suspini si lacrimi. Cum erá elu asia bunu dela natura si blandu începù si elu a lacrimá, pricepêndu cà lucru mare s'a fí intemplatu Domniciei, apoi dupa-ce lelea Vutia incetá, elu respunse cu o vóce blânda si liniscitu:

— Ce vorbe 'su astea Vutia? Cene face reu copilei nóstre? Tu scí cà o iubescu cá sufletulu din mine. Spune-mi totu ce ai la inima, dar' mai blânda si mai incetu cà me spârú.

— Inca mai tare ai se te spârú indata, asculta Vlasie, asculta si te mira: „Vasilie morariulu se cununa cu

Mariór'a lui Mosiu Toma. — La acestea vorbe a lelei Vutia, Domnic'a erupsè in suspine si plansetu amar, lelea Vutia plecă capulu si oftà, ér' lui Vlasie i-cadiura doue lacrimi pre obrazi, desi nu sciá nemicu din totu ce voiá ai spune lelea Vutia. Dar' destulu i-erá lui omu bunu la inima cum erá, se vada pre muierea lui si pre copil'a lui plângându. Si apoi lucru cunoscutu se fia, lelea Vutia asia cum erá ea, cu natur'a ei, mare necasu i-scoteá lacrimi si oftate.

— Vorbele tale nu-mi facu nici unu reu Vutia draga! dîse Vlasie. „Vasile morariulu se însóra“ si atât'a e totulu, de ce inse sunteti voi necasite ast'a asiu dorí eu se-o sciu, ast'a-i ce me nelinicesce pre mine.

— Nu-ti facu nici unu reu vorbele miele? Dar' nu scí Vlasie, cà Vasilie trebue se fie alu nostru? trebue se iae pre Domnic'a? cà-ci Domnic'a numai pre elu 'lu place, si móre, audi barbate móre fora elu! Si tu dîci cà vorbele mele nu-ti facu nici unu reu? Si déca móre Domnic'a, moriu si eu si mori si tu barbate, si apoi ce-o fi din noi? din ave-rea nóstra? Voru dîce ómenii, dupa-ce v'a trece vreme multa: „A fostu odata pre aici prin satu, unu Vlasie bocotanulu, si aveá o muiere de o chiamá Vutia si o féta Domnica, si eráu avuti, dar' nu si-au sciutu grigí de Domnic'a loru, si Domnic'a a moritu de dragoste, si au moritu apoi si parentii ei de dorere, si astea tóte s'au intemlatu din nesocotinti'a loru. Si atât'a va fí totulu. Audi barbate i-reu! Nu poti tu face pre Vasilie morariulu se lase pre Mariór'a, si se vie la noi se se cunune cu Domnic'a? Fà acést'a, si noi vomu fí ómeni linisciti, cà-ci cu ce traíi avemu. Fat'a ne va fí asediata pre placulu ei, si vomu avé unu ginere cá unu craiu. Ómenii apoi vediendu traiulu nostru voru dîce: „Se vede ca-i avutu Vlasie, cà inca-i si traiesce cum i-place. Fét'a i-e fericita. Cosiurile pline, fericire in casa, bucuria in satu, si cu unu cuventu indestulire in tóte.

Vlasie ascultà pre Vuti'a pâna in capetu, cându gatà vorb'a lelea Vutia, elu facù de vre-o trei ori din capu, scóse unu oftatu, priví la Domnic'a ce plângeá, si 'si resucí mustéti'a dusu pre ganduri.

— Si nu poti tu gasi unu altu fecioru? dîse elu dupa ce se gandí puçinu — de ce tocmai pre Vasilie morariulu 'lu vrei tu? E dreptu, chiar' si eu am audîtu, desî nu-mi batu capulu cu lucruri tineresci, cã Vasilie vrea se se cunune cu Mariór'a. Lasati-i dar' in pace. Suntu alti ómeni mai sdraveni, decãtu Vasilie Morariulu. Si apoi vedi Vutio draga si Mariór'a e copila seraca, lasa-o se se fericésca si ea, si bietulu Mosiu Tom'a chiar' are lipsa de unu ginere cá Vasilie. Déca Vasilie o place pre Mariór'a, lasati-i se fie fericiti!

— Se fie fericiti? — dici tu, strigã lelea Vutia oprindu-lu de a vorbí mai departe, se fie fericiti? Dar' copil'a t'a móre, cându altii 'su fericiti, si tu stai cu mânile in sinu — ast'a bene e?!

— Lelea Vutia s'a infuriatu, ast'a o pricepù Vlasie, de ace'a tacù câtev'a minute gândindu-se apoi de odata sãri de pre scaunu, se puse inaintea lelei Vutia si i-dîse: — Dar' cum vrei tu se atragi pre Vasilie Morariulu pre partea nóstra?

— Nu sciu inca, dar' sciu cã trebue se-lu atragu de ar' perí lumea. Am fostu la Mosiu Tom'a, i-am spusu cã se ne lase nóu'a pre Vasiliu Morariulu, cã-ci la Domnic'a i-e dragu si eu vréu se facu voi'a Domnicei miele, dar' elu mi-a respunsu, cã si lui i-e dragu de Mariór'a si-i voiesce benele si fericirea. Acum se gâdimu pre alta cale de l'amu poté atrage, cá se iae pre Domnic'a, cã-ci uite, serac'a a suferitu, si apoi fét'a nóstra n'ar' trebui se suferi.

— Uite, vedi voi me faceti se intru in pecatu. Dar' nu, ce'a ce gandescu nu e bene. Sciu eu cã nu e bene, dar' gândiám si eu, omulu gândesce multe, cându e in necasu.

Vlasie erá unu omu cu inima tare buna, dar' iubiá pre fét'a s'a, cá si mam'a s'a, de ace'a gandindu la benele si fericirea fetei sale, pre care o credea nefericita dupa altulu afara de Vasilie Morariulu, i-veni unu gãndu de care pareá cã se infióra insusi, dupa ce l'a cumpanitu bene. Dar' Vuti'a erá acolo, ea audî tóte vorbele lui, de ace'a sarindu dupa obiceiulu seu, apucã pre Vlasie de braçiu si strigã din tóta puterea: spune, spune ori ce ar' fi, spune.

Bietulu Vlasie priví la copil'a ce plângeá, apoi la lelea Vutia, ce pareá cã erá nebuna, asia 'lu fulgerá cu ochii ei cei mari si focosi, si vedindu-se intre dóue focuri díse aceste cuvinte: Eu voiú cercá si voiú lucrá, cá se implinescu dorinti'a fetei miele, gandulu inse nu vi-lu spunu. Lucrati si voi cum veti scí.

Asia a dísu Vlasie bocotanulu între féta, dar' cându a remasu singuru cu lelea Vuti'a i-a spusu gândulu, si gândulu lui erá reu, dar' ce nu face unu omu fia chiar' bunu cum erá Vlasie, pentru fericirea copilei s'ale, pre care o iubiá orbesce?

V.

Cum treci drumulu dela cas'a lui Vlasie Bocotanulu dai vre-o dóua-dieci de pasi in stêng'a si te vedi façia cu crişm'a lui Lévi. In crişma nu e numai unu omu, care stã pre gându cu o glaja de vinu inaintea s'a. Acest'a e Vasilie Morariulu! Pareá ca-a slabitu de vre-o dóua díle numai. 'Lu munciá mereu dorulu Mariórei. Erá plenu de farina preste totu. Abia a sositu dela móra, cá se bea unu paharu de vinu, se mérga la Mariór'a lui, se-i spue cã o iubesce si cá acusi va fi a lui. Cându erá gata de plecare cu dorulu in sufletu de-asi vedé alés'a inimei, se întêlnesce façia in façia cu Vlasie bocotanulu.

— Norocu Vasilie! Da te si duci? Mare graba ai!

— Pace buna bade Vlasie. Tréb'a mea nu-i prea mare, dar' uite, nacasuri 'su multe 'n lume, si apoi la móra totu-de-a-un'a trebue omu, si vedu cã vremea trece, a inseratu de totu.

— Ia lasa acum mór'a, a fi acolo fratele teu Andreiu, te vei duce, dar' pâna un'a alta, nu me lasá singuru la o litrutia de vinu.

Indata vinulu fù adusu si Vasilie se puse la o mésa façi'a cu Vlasie. Ei vorbira mai multe, de móra si venitul ce-lu aduce ea, sí alte lucruri, ce atingu pre ómeni in tóte dílele.

— Sî dîceái cã vréi se mergi la mór'a? dîse între altele Vlasie. — Vasilie Morariulu rosi, cã-ci 'si aduse amente cã avea se mérga la Mariór'a ce'lu asceptá cu dragu si doru. Nu respunde deci lui Vlasie, decãtu facûndu cu capulu.

— Pare cã-ti lipsesce ceva dragulu badei? dîse mai de parte Vlasie. Cu abuna-séma nu voiái se te duci la mór'a, si eu mai bene asi fi facutu de asi fi siediutu acasa, ori se fi venitu mai târdîu, cã-ci atunci scapámu de blastemulu ce-lu rostesci acum in anim'a t'a asupr'a mea.

— Iérta-me, dîse Vasiliu, iérta-me se-ti spunu cã ai graitu reu, de totu reu. Eu nu blastemu pre neme nece odata, de cum pre dt'a, care ai fostu prietinu de cruce cu reposatu tatalu mieu. „Ddiu se-lu ierte,“ sî care esci si acum celu mai mare benefacatoriu alu mieu. Nu voiú uitá nece odata bunatatea cu care me cuprindi si me ajuti totu-de-a-un'a. Bani ce mi-ai fostu datu, cãndu mi-a ruptu mór'a ap'a acusi voiú fi in stare se ti-i intorcu. Nu me crede, o nu me crede asia reu bade Vlasie. — — Ia nu mai vorbí de bani si de ajutoriu, facu si eu ce potu si tu inca-i face pre rëndu sî mi-i vei dá. Dar' pâna cãm un'a-alta se bemu. Si amendoi golira paharele pâna in fundu.

Vremea treceá; dupa un'a litra de vinu urmara altele sî au trecutu multa vreme, cã-ci se inoptase de totu si erá târdîu, cãndu de-odata se audí clopotulu dela beserica bătêndu in o dunga.

— Focu, focu, se audiáu ómenii pre uliti strigându.

— Vai de mine strigà Vlasie, de ar' poté fi la mene, si in o clipa cu Vasilie cu totu fugira spre casele s'ale. Dar' foculu nu erá la elu. Ómenii alergáu pre uliti'a cea mare, pâna ajunserà in verfulu delutiului, de unde se vedeáu morile. Dar' nu se mai vedeáu morile, ci numai nesce flacari esîndu din apa aratá cã acolo au fostu odata mori.

Vasilie ajunse sî elu in vêrfulu delutiului, priví in vale si numai potú dîce nimicu. — Erá mór'a si casuti'a lui din apropiere, cari ardeáu, — cari au arsu. In o clipa a fostu acolo, dar' nemenea nu mai poteá ajutá nemicu. Fo-

Tipuri din Bucuresci.

PRECUPETIU DE LAPTE.

VENDIETORIULU DE PÓME.

culu pustiise cas'a intréga si mór'a, numai partea din apa nu arsese.

Cu ochii in lacrimi cautà Vasilie la tóta averea s'a cum se duse in o clipa. Blastemà ciasulu in care a pornitu spre satu. Se vedeá acum seracu, lipitu. Cátu a ostenitu elu, câtu s'a necasîtu cá se ajunga la ceva, si acum cându se vedeá aprópe de tóte bucuriile, de-odata erá cadiutu in prapasti'a seraciei. I-remasese o singura fiintia, care 'lu mai mangaiá. Erá Mariór'a. Ea inca priviá din delutiu cum se prefacuse in cenusia mór'a lui Vasilie, si ar' fi voítu cu totu suflutulu, se-i póta dá o mangaiere, dar' nu poteá se mérga in vediulu lumei la elu. Sí cum stá Vasilie privindu cenusi'a mórei si gândindu la seraci'a ce-lu aseptá, se tredî cu Vlasie stându inaintea lui.

— Vedi Vasilie eu sum de vina. Eu te-am opritu la crişma, si póte se fi fostu tu aici, nu se intemplá ce s'a intemplatu. Érta-me Vasilie! si vino cu mine! i-dise Vlasie prindiendulu de sub suoara si pornindu spre satu.

Vasilie porní si elu cá omulu ce nu scie de sene si merse pâna-cându se tredî in cas'a lui Vlasie.

Cas'a lui Vlasie erá curata, cà-ci Vlasie cum scimn erá omu bogatu, ér' lelea Vutia erá — vorb'a c'ea „sí de rug'a si de fuga;“ erá rea de gura si aspra, dar' si manile-i amblá cá prisnelulu.

Vasilie priví inpregiurulu seu sí vediù pre Domnic'a siedindu in unu coltiu trista. ér' pre mama s'a de-a drépt'a ei. I-se parù buna Domnic'a, cà-ci o vedeá trista, si elu inca erá tristu sí i-se pareá lui Vasilie asia cum erá intristatu cà nu a vediutu femeia se-i sté mai bene cându e trista cá pre Domnic'a.

— Vei remané la noi preste nópte, díse in sfêrsitu Vlasie, càci acum n'ai unde merge. Vomu ciná cev'a. Nu fi suparatu! In lume 'su multe necasuri, díceái numai adinea-ori. Vasilie! lasàle se tréca necasurile si vá fi cum vá vré Domnedieu.

O cina buna aduse lelea Vutia, si Dominic'a trase scaunulu lui Vasilie langa mésa si-lu poftí se siéda.

Vasilie se asiediá, mancà puçinu sî taceá. Se gândea la Mariór'a si-si faceá ganduri negre. Da déca Mariór'a nu 'lu vá mai vrea. Ce-i pasá lui de averea lui nimicita numai Mariór'a de l'ar' iubi si seracu, asia gândia elu. Dar' déca nu me va iubi vediendu-me seracu? Atunci e reu, gândia elu mai departe, atunci ea nu m'a iubitu nece odata, ci numai pentru-ca aveám acea biata de móra, ce acum nu mai este, voiá se imparta cu mine viéti'a acést'a grea ce o ducemu pre pamentu. — Vasilie erá tare nefericitu. — Elu se gândea infiorandu-se, la fratele seu Andreiu si la cele dóue sorori mai mici ale s'ale, cari acumu nu mai aveáu nemicu. Mór'a a arsu sî cu ea mosi'a lui, din ce se tráiesca ei acum'a?

— Ti-am spusu odata nu fí necesítu, díse éra-si Vlasie. Eu te vedu cá suferi si vréu se te ajutu. Mâne si nu mai departe 'ti voiu dá bani sî te vei duce la orasiu, vei cumpará lemne pentru mór'a si pentru cas'a t'a, si éra-si vei fí unde ai fostu. Vei poté grigi de sororile t'ale si le vei poté cresce si maritá.

Vasilie aúdiendu acestea sarí in petióre, i-se pareá cá viséza. Priví plinu de incredere la Vlasie, dar' indata 'si veni in sene si díse cu unu glasu descuragiatu: Inzadaru 'mi dai dt'a bani, cá-ci eu anevoie voiu fi in stare se-ti platescu, sî apoi scí bene, inca-ti mai sum detoriu.

— Nu face nemicu, díse, acum lelea Vutia, care se pareá cá suferi si ea, cáci erá galbena cá cér'a si aveá o càutatura spariata, nu face nemic'a vi-ti intielege voi! Cum Dómne iérta-me se te lase in ulitiile ómeniloru, cu sororile, cu fratele teu. — Nu mai díce nemic'a Vasilie, mergi la téggu, cumparati ce-ti trebuesce pentru casa si móra si ér' vei fi ce ai fostu, ér' pâna atunci vei siedé la noi cu sororile si cu fratele teu. Cà dór' ómeni cunoscuti si prietini vechi sun-

temu. Reposatu tatalu teu, nu treceá o dí se nu vie se ne véda cum mai traimu. Fà ce-ti díce Vlasie si nu vá fi reu! Vasilie plecá capulu, priví mai liniscitu óre-cum in giurulu seu si primí sfatulu.

(Va urmá.)

Despre cultivarea pomiloru.

(Capetu.)

Cu privire la cultivarea radacineloru nu este iertatu a suferí crescerea si inultírea ierbii séu a burueniloru, ci fiecare planta trebuie smulsa cu radacina cu totu, ce'a ce mai bine se póte face dupa plóia. Celu puçinu tómn'a si primavér'a se se mişce pamentulu deasupr'a radacinelorn, inse fara a le vatemá pre aceste si apoi se se acopere cu unulu din gunóiele insirate. — In timpu de seceta indelungata pamentulu trebuie de-ajunsu udatu.

Pornirile radacineloru, ce'a ce vedemu mai cu séma la pruni, trebuie taiate de la pamentu cu unu cutítu ascutítu. — Cultivarea pamentului din gradina va fi folositóre si pomiloru déca ace'a cultura servesce si spre gunoirea pamentului.

Pornirile de prisosu ale trunchiului trebuie taiate netedu, éra întêplatele vatemari séu rane trebuie curatíte si loculoru unsu cu céra séu cu mansala de carbuni de pétra, cu care se unge si la oltuire.

Pâna cându pomulu are trebuintia de paru, legatur'a sa se se cerceteze mai adese-ori in cursulu anului, mai alesu se se visiteze dupa vifore pentru a face indreptarile de lipsa. Déca trunchiulu pomului a crescutu de-ajunsu de oblu si s'a intaritu ast'feliu in câtu póte si fara própta a sta inpotriv'a celoru mai grele furtune, atunci parulu proptitoriu se póte departá.

Asemene se recomenda cu totu adinsulu a spoí trunchiulu, si déca se póte, chiar' si clómbele cele mari, in fie-

care anu tómn'a, séu si primavér'a cu varu stinsu subtîiatu, tocmai cum se spoiesce paretele casei. Déca vofîmu se scutîmu pomulu contra atacuriloru iepuriloru, caprióreloru s. a., atunci trebue se mestecâmu acelu lapte de varu cu sânge, funingine s. a. Pre langa ace'a cà gunoiesce, acést'a spoire stêrpesce muschiulu, ce s'ar' formá pre cój'a pomului, óuale de insecte si scutesce contra frigului de érna. Spoirea se se faca numai in timpu uscatu inainte de amédiadî pentrucá sè se usce inca inainte de umediál'a noptii.

Déca vomu conservá pamentulu de-asupr'a radacineloru liberu de ori ce ierburi séu buruieni, si déca vomu face acele spoiri, apoi n'avemu de-a ne teme nimic'a de insecte. Cu tóte aceste érn'a se departâmu tóte cuiburile si urmele de omide, frundiele se le curatîmu de paduchi cu apa de tutunu, de sâpunu ori cu lesîa. Desu de deminétia se scuturamu sí se nimicîmu gândacii de pre pomi; asemenea se stêrpîmu fluturii, pre cari i potemu apucá. Pómele verme-nóse cadiute, trebue numai de câtu inlaturate.

Inse tunderea si curatîrea pomului, este un'a dintre cele mai insemnate lucrâri ale gradinariului de póme.

Fructele pomului suntu copii sórelui si ai luminei. Déca nu avemu grigi'a pomului, atunci crescú clómbele si crengile asiá de desu unele intr'altele, in câtu aerulu si sórele nu potú patrunde inlauntrulu corónei pomului, ce'a ce inse impedece fórté bunastarea si rodirea pomului. E adeveratu, cà natur'a inca 'si ajuta ins'asi, cà-ci din crengile cele dese, cele mai slabe se usca si, rupte de vântu, cadu la pamentu. Inse gradinariulu priceputu va dá mâna de ajutoriu naturei tãindu si departându crengile cele slabe, morbóse, rupte, cele ce aterna pré tare la pamentu séu crescú spre midiloculu corónei si se fréca séu se impletescu cu altele.

Acésta curatîre are se se faca in fie-care anu tómn'a, séu primavér'a inainte de ce pornesce suculu prin pomi. In casu de lipsa pomii se potú curatî si pre tempulu sucului déca d. e. gerulu de primavéra a nimicitu vre-o crénga séu clómbla, séu déca viforulu a ruptu séu a vatematu vre-o

crenga. Taietur'a trebuie se fie neteda si nu-i iertatu se remana cotoru. Déca amu taiatu cu unu firizu, apoi trebuie se mai oblimu si se netezimu cu unu cutitu ascutîtu taietur'a si se-o ungemu cu céra de pomi.

Curatîrea pomiloru se repetéza in fie-care anu, inse taierea séu tunderea crengiloru are se se intemple numai in anii de-ântâiu, si mai cu séma la meri si peri este de lipsa. Adeca déca vre-o clómbea cresce pré tare intr'unu anu, apoi a trei'a parte séu chiar' si jumetate din ce'a ce a crescutu intr'unu anu taiemu frumosu si netedu cu unu cutîtu ascutîtu, inse inainte de-a porni suculu in pomu.

Amendóne lucrarile acestea, curatîtulu si tunsulu, au scopulu comunu de-a dá corónei pomului o forma frumósa (form'a globului séu a piramidei) si de-a resfirá clómbele si cren-gile inlauntrulu corónei ast'feliu, in câtu ea se fie in stare a primí cu inlesnire influinti'a aerului, a luminei si sórelui.

In urma avemu de- a mai impartasi unu micu si eftinu receptu spre delaturarea furnicelor de la pomi.

Se luamu oleiu de luminatu (Brenn Oel), pre care altcum cu o festilitia 'lu intrebuintiamu si spe luminarea caseloru, se punemu acestu oleiu la sóre in vré trei-patru dîle, pâna se face cleiosu si capeta unu mirosu gretiosu. Intr'o inaltime de 50 centimetri de la pamentu se spoimu pre trunchiulu pomului unu cercu de 5 centimetri largu. Acésta operatiune se se repeteze in trei-patru dîle. Prin acestu mijlocu simplu pomulu este celu puçinu patru ani scutitu contra furnicelor si contra altoru insecte (gónges) stricatiose.

I. V. B.

Cugetari.

- Noroculu s'a fudulitu, cá-ci trage numai pe la case mari.
- Omulu póte se aiba unu lucru optu-dieci de ani si intr'unu minutu se-lu piérdia.
- Omulu este cá unu térgu, cându se redica siatrele re-mane pamêntu golu.

Proprietariu, Redactoru si Editoru: Nicolae Fekete Negrutiu in Gherla.

Gherla. Imprimari'a „AURORA“ p. A. Todoranu 1885.